

РЕШЕНИЕ

№ 3617

гр. София, 27.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 23.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Николова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **1297** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Образувано е по жалба на Т. Л. Н. (с протоколно определение от 23.04.2013г., поради допуснатата фактическа грешка от жалбоподателя и с оглед представените доказателства, е допусната промяна в името на жалбоподателя) срещу Заповед № ДК-19-С-254 от 30.06.2011г. на Началник сектор С. при РДНСК Югозападен район (сега Регионален отдел Национален строителен контрол С. при РДНСК Югозападен район).

В жалбата се твърди, че заповедта незаконосъобразна- същата нямала адресат, което било порок на формата. Налице е и нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в това, че органът се е позовал на заповед от 2010г., без да изследва наличието на предпоставки за търпимост на строежа. Моли съдът да отмени заповедта. Претендира разности

Ответникът – Началник Регионален отдел „Национален строителен контрол” С. при РДНСК Югозападен район, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съдът да остави в сила заповедта.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването. Жалбата е подадена в срок, тъй като видно от представеното заверено копие на известие за доставяне,

административният акт е връчен на Н. на 15.07.2011г. Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество тя е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна.

Със Заповед № ДК-09-36 от 18.05.2010г. на началник сектор С. при РДНСК Югозападен район, на основание чл. 178, ал. 5 ЗУТ във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7, т. 13 ЗУТ, е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж „Двуетажна масивна жилищна сграда”, находящ се в УПИ VIII-704, кв. 52, м. „кв. О.-25а стар” по плана на [населено място], ул. „275”, № 28, СО, район В.. С Решение № 3381 от 07.07.2011г. по дело 5310/2010г. по описа на Административен съд - София-град /АССг/ е отхвърлена жалбата на Т. Л. Н. срещу заповедта. С Определение № 16189 от 08.12.2011г. по дело № 15301/2011г. на Върховния административен съд /ВАС/, касационната жалба на Н. срещу решението на АССг е оставена без разглеждане. Определението на ВАС е потвърдено с Определение № 1604 от 01.02.2012г. по дело № 1560/2012г.

Въз основа на влязлата в сила заповед и Протокол № ДК-09-36-1/16.06.2011 г. на длъжностни лица от сектор С. на РДНСК – Югозападен район, с който е констатирано нейното неизпълнение, началникът на сектор С. при РДНСК Югозападен район (сега Регионален отдел Национален строителен контрол С. при РДНСК Югозападен район) е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която е забранил достъпа до описания строеж.

За установяване компетентността на издателя на акта по делото е представена Заповед № РД-13-447/01.11.2010г. на началника на ДНСК. Представена е и Заповед № РД-13-230/02.07.2012г., от която е видна промяната в наименованието на ответника и, че същият е компетентен да издава заповеди като процесната.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна. Настоящият съдебен състав преценява оспорваната заповед като такава издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. Заповедта е издадена от упълномощено лице, в рамките на предоставените му правомощия.

Чл. 178, ал. 1 от ЗУТ не разрешава ползването на строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от съответния компетентен орган. Нарушаването на цитираната разпоредба поражда правомощието на началника на ДНСК или на оправомощено от него лице по ал. 5 на чл. 178 с мотивирана заповед да забрани ползването на строежа. От тълкуването на чл. 222, ал. 1, т. 6 и т. 7 ЗУТ следва извода, че забраната за ползване на строеж е материално-правното основание да се разпореди и забраната на достъпа до него. Целта на тази мярка се състои в обезпечаване изпълнението на задължението на извършителя на строежа, елемент от съдържанието на административното правоотношение по забраната на ползването, както и постигането на съответствие между фактическото положение и създаденото ограничение по отношение на обекта. В конкретния случай, административният орган е обвързал забраната на достъпа до строежа именно с наличието на влязла в сила заповед по чл. 178, ал. 5 ЗУТ, т. е. към момента на издаването на обжалвания акт съществува и материално-правната предпоставка на упражненото правомощие. Именно поради тази причина при издаване на заповед за забрана достъпа до строежа не се изследва търпимостта на същия (за разлика от заповедите за забрана на ползването, където с оглед нормата на § 16, ал. 1 от ДР на ЗУТ този въпрос следва да се изследва). При наличието на влязла в сила заповед за забрана на ползването, ако

същата не бъде изпълнена, в правомощията на административния орган е да забрани достъпа до строеж, като тази забрана е в интерес на всички лица, т. к. въвеждането в експлоатация презюмира безопасност на строежа. Неоснователно е възражението в жалбата, че заповедта няма адресат. По съображения за безопасност забраната за достъп важи за всички лица, а не само за жалбоподателя и лицата, които живеят в жилищната сграда. Не се споделят от съда доводите на жалбоподателя, че органът се бил позовал на заповедта за забрана на ползването и не е изследвал наличието на други предпоставки. В съдебното производство не се представиха доказателства за въвеждане на строежа в експлоатация. Само наличието на такива доказателства биха били основание за отмяна на заповедта. Представеното Удостоверение за търпимост № УТ – 94-00-55 от 03.07.2012г. не е такова доказателство. Първо защото това удостоверение не узаконява строежа и не го въвежда в експлоатация, а има значение само за прехвърлянето на имота (§16, ал. 1, изр. 2 ДР на ЗУТ). На второ място забраната за ползване обхваща всички невъведени в експлоатация строежи. Не е такова доказателство и представената Скица на поземлен имот с идентификатор 68134.2818.704 № 24930 от 19.04.2013г., в която е отразена съществуващата в имота сграда, тъй като в кадастъра се нанасят всички съществуващи сгради без оглед на тяхната законност – чл. 43, ал. 4 от Наредба № 3 от 28.04.2005 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри.

С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а оспорваната заповед да бъде потвърдена. При този изход на спора претендираните от жалбоподателя разноски не следва да му се присъждат. На основание чл. 143, ал. 4 АПК претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъди.

На основание чл. 215, ал. 7 решението не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, Административен съд София - град, II-ро отделение – 32-ри състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Л. Н. срещу Заповед № ДК-19-С-254 от 30.06.2011г. на Началник сектор С. при РДНСК Югозападен район (сега Регионален отдел Национален строителен контрол С. при РДНСК Югозападен район).

ОСЪЖДА Т. Л. Н. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], ж. к. В. 2, [жилищен адрес] да заплати на Дирекция за национален строителен контрол сумата от 150,00 (сто и петдесет) лева деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: